

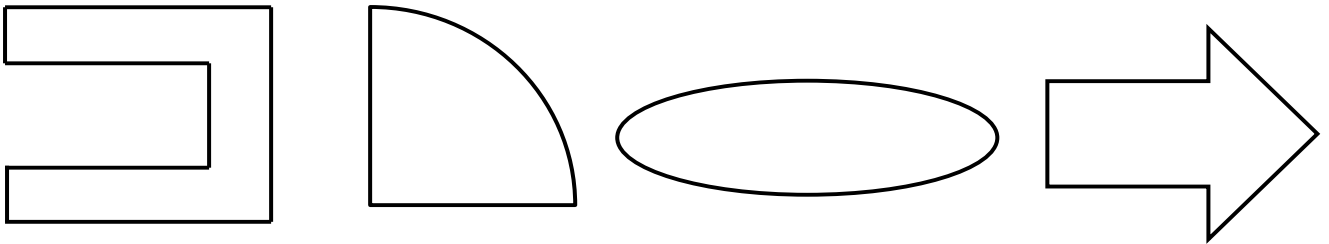
۱- هریک از ساعت‌های زیر را به بعدازظهر برگردانید و بنویسید.

۱۰:۳۰	۸:۱۰	۹:۵	۶:۳۷	۴:۲۹	بعدازظهر
					ساعت

۲- بامیگا در هر ۲۰ دقیقه کار با رایانه ۵ دقیقه استراحت می‌کند تا دست و گردن و چشم او آسیب نبیند. او در طی ۲ ساعت

چند دقیقه استراحت می‌کند؟

۳- خط تقارن شکل‌های زیر را رسم کنید.

۴- اتوبوسی ساعت ۷ صبح از ایستگاه اول حرکت کرد. اگر فاصله‌ی هر ایستگاه تا ایستگاه بعدی ۱۵ دقیقه باشد، اتوبوس چه

ساعتی به ایستگاه چهارم می‌رسد؟

۱- با هر یک از کلمه‌های زیر یک جمله بسازید.

گنجینه:

دفعه:

دخالت:

۲- در مورد تصویر زیر یک بند بنویسید. (می‌توانید در نوشته‌ی خود از ضرب‌المثل مربوط به تصویر استفاده کنید.)

.....

.....

.....

.....

اجتماعی

۱- درستی یا نادرستی جمله‌های زیر را مشخص کنید.

- (الف) هیچ‌وقت دو نفر کاملاً شبیه به هم نیستند. درست نادرست
- (ب) فقط رنگ مو، رنگ چشم و پوست افراد متفاوت است. درست نادرست
- (ج) استعداد توانایی‌های انسان‌ها با هم فرق دارد. درست نادرست

۲- چرا مسخره کردن دیگران کار نادرستی است؟

.....

.....

هدیه

۱- دایه‌ی حضرت محمد (ص) چه کسی بود؟

.....

.....

۲- آمنه چه نسبتی با حضرت محمد (ص) داشت؟

- (الف) همسر (ب) مادر (ج) دایه (د) خواهر

تربیت عملی

بی تردید مؤثرترین عامل در تربیت اخلاقی و دینی فرزندان رفتارهای درست والدین است. پرواضح است که زبان رفتار از زبان گفتار بسی نافذتر است و در عمل آثاری نهفته است که هرگز از گفتار بر نمی آید. کودک و نوجوانی که پیوسته شاهد اعمال نیک والدین است، به طور غیرمستقیم سرمشق می گیرد و به انجام کارهای نیک تشویق می گردد. در سیره تربیتی ائمه اطهار (ع) تربیت با رفتار و عمل بارزترین بعد تربیت است. فرزندان ائمه (ع) با دیدن رفتار آنان سرمشق گرفته، عمل می کردند. «شعیب بن عبدالرحمن خزائی» می گوید: هنگامی که امام حسین (ع) در کربلا به شهادت رسید بر دوشش نشانه‌ای وجود داشت. از امام سجاد (ع) درباره آن پرسیدند، امام سجاد (ع) بسیار گریست و فرمود: این، اثر بارهای غذایی است که پدرم بر دوشش حمل می کرد و به خانه‌های تهیدستان می برد.

آری، امام سجاد (ع) پیوسته این رفتار را از پدرش مشاهده کرد و سرمشق گرفت و عمل کرد. بدین سبب، امام «باقر» ع فرمود: پدرم علی بن الحسین (ع) شب‌ها کیسه نان بر دوش حمل می کرد و به مستمندان صدقه می داد.

حادثه کربلا از منظر تربیت فرزندان

حادثه کربلا، جاودانه‌ترین رویدادی است که زمانه در بستر خود مانند آن را ندیده است. حادثه‌ای که آثارش در حصار مرزهای اسلامی محدود نگشته و خورشید فروزان‌ش همه گیتی را تا ابد درخشان گردانید. همه کسانی که پیرامون این حادثه به تأمل نشسته‌اند، به فراخور شناخت خویش از آن درس گرفته؛ مبارزان درس مبارزه، آزادگان درس آزادگی، شهدا طلبان درس شهادت و مصلحان اجتماعی درس اصلاح گرفته‌اند.

در واقعه کربلا نیز باوجود همه مسائل و شیوه‌هایی که امام حسین (ع) در پیش روی خود داشته، از توجه به نیازهای مادی و معنوی فرزندان و همراهان خود غافل نماند.

این واقعه بی نظیر زوایای بی‌انتهایی دارد که تنها اندکی از آن‌ها شناخته شده و زوایای ناشناخته‌اش بسی بیش از شناخته شده هاست. بی گمان با گسترش دانش بشری در حوزه علوم انسانی، امید کشف آن‌ها دور از انتظار نیست، از جمله زوایای این واقعه عظیم تأمل از منظر روانشناسی و تربیت است. نگارنده معتقد است هدف سیره و سنت ائمه اطهار (ع) قبل از هر چیز، هدایت و تربیت است، زیرا آنان بزرگ‌ترین مریبان بشریت‌اند و باید تفسیر تربیتی از حوادث زندگی آنان ارائه شود.

ذکر این نکته مفید است که گوناگونی شرایط زمانی ائمه اطهار (ع) باعث گشته تا آنان باوجود آرمان مشترک، در عرصه دعوت و تربیت، شیوه‌های گوناگون داشته باشند. در میان امامان شیعه، امام حسین (ع) شرایط ویژه خود را داشت؛ بنابراین ضمن آنکه همه زندگی و سیره حضرت سرمشقی کامل از حیات طیبه، برای پیروانش است؛ سیره تربیتی آن حضرت در حادثه کربلا هم برای کسانی که زندگی‌شان به شرایط زمانی آن حضرت شباهت بیشتری دارد و می‌خواهند حسینی باشند، اهمیت بیشتری دارد.

